

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D.,
v právní věci

žalobkyně: **Y. W.**, e. č., st. přísl.,
t. č. pobyt.

zastoupena JUDr. Petr Holub, advokát
se sídlem Advokátní kancelář JUDr. Petr Holub,
Tyršova 504/5, Kopřivnice

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č.j. OAM-809/ZA-ZA02-K07-2015,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č.j. OAM-809/ZA-ZA02-K07-2015, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **23401 Kč**, a to ve lhůtě 30-ti dnů ode dne nabytí právní moci rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Petra Holuba, advokáta se sídlem Tyršova 504/5, Kopřivnice.
- III. Ustanovené tlumočníci PhDr. A. K., CSc., bytem V. 261/6, P. 8 **se přiznává** odměna za tlumočnický úkon ve výši **2408 Kč**, která jí bude vyplacena ve lhůtě 30-ti dnů ode dne nabytí právní moci rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 8. 6. 2018 žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č.j. OAM-809/ZA-ZA02-K07-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“) doručené žalobkyni dne 21. 2. 2018, jímž žalovaný rozhodl o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyni tak, že se jí mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Žaloba byla nejprve podána dne 7. 3. 2018 k Městskému soudu v Brně, přičemž řízení o ní bylo zastaveno usnesením tohoto soudu ze dne 25. 4. 2018, které nabylo právní moci 26. 5. 2018. Žaloba byla následně podána ke Krajskému soudu v Brně, kterému byla doručena dne 8. 6. 2018, tedy ve lhůtě jednoho měsíce od nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení.

II. Napadené rozhodnutí

3. V napadeném rozhodnutí žalovaný hodnotil skutkový příběh žalobkyně zachycený ve správním spisu ve vztahu k právní úpravě obsažené v ustanoveních zákona o azylu (§ 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b tohoto zákona).
4. Shrnul nejprve obsah žádosti o udělení mezinárodní ochrany a pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 10. 2015 a doplňující pohovory. Absolvovala celkem čtyři pohovory k žádosti (27. 10. 2015, 27. 5. 2016, 1. 12. 2016, 14. 12. 2016). Žalobkyně uvedla, že je členkou domácí církve (tzv. Křičící) od roku 2014. Pochází z města a dále bydlela od roku 2010 kvůli vysokoškolskému studiu v(provincie H.), přicestovala letecky přes Amsterdam do Prahy, ČR je cílová země, měla zpáteční letenku a vízum do ČR (uvedla nepravdivé informace o svém zaměstnání), při odjezdu ze země neměla problémy. Podle jejího tvrzení bylo důvodem opuštění vlasti pronásledování a perzekuce členů její církve. Měla strach, neboť zažívala psychický nátlak, členové její církve se musejí skrývat, neboť kdyby je zatkli, hned by je zbili. Policie násilím odnímá soukromý majetek, členové církve jsou obviňováni z různých zločinů, omezování na osobní svobodu. Takový život pod tlakem je příliš hořký, neboť v Číně nemají žádnou náboženskou svobodu ani zákonná práva. Její rodiče konvertovali ke křesťanství, když jí bylo 7 let (v roce 1999). Mohou potvrdit, že je také pokřtěná.
5. Žalobkyně k praktikování své víry uvedla, že začala setkání navštěvovat od července 2014, přičemž chtěla po ukončení vysoké školy (angličtina) pokračovat ve studiu, ale nebyla přijata. Pak chtěla spáchat sebevraždu, ale rodiče jí ukázali Bibli, a tak se rozhodla věřit. V souvislosti s náboženskými setkáními neměla žádné potíže s policií.

Své vyznání však musela kvůli možnosti získat zaměstnání tajit, pracovala v supermarketu jako uklízečka. Jednou se pokusila šířit víru své kolegyni, ale její šéf na to přišel a propustil ji z práce (ze supermarketu). Pak pracovala jako umývačka nádobí v hotelové restauraci a od května 2015 již žádnou práci neměla.

6. Žalobkyně v jednotlivých pohovorech zejm. vypověděla, že si začala vyřizovat pas v roce 2014 poté, co ji starosta upozornil, že by měla svou víru opustit, aby neměla potíže. Co se týká negativních zkušeností s čínskou státní mocí, které žalobkyně prožila v důsledku svého vyznání, jednalo se zejm. o domovní prohlídku provedenou v pronajatém bytě, v němž žila se svou souvěrkyní. Doslechla se o stíhání svých bratrů a sester ve víře. Hlavní příčinou jejího odjezdu z Číny byl psychický nátlak. Policisté přišli i k nim domů a hledali její rodiče a ji (tyto informace žalobkyni sdělila její babička, která bydlí naproti). Policisté měli údajně vědět, že žalobkyně je věřící. Museli proto utéct z domu, přičemž jediná sestra ve víře, která se u nich doma účastnila setkání, byla zatčena.
7. Žalobkyně vycestovala na základě cestovního dokladu a turistického víza, přičemž o možnosti získat azyl se dozvěděla až v Praze v hotelové restauraci. V žádosti o vízum nepravdivě uvedla současné zaměstnání a adresu. Bez uvedení nepravdivých informací a falešných dokumentů (potvrzení o zaměstnání a kopie živnostenského listu) by nemohla získat vízum. Při hraniční kontrole ji nezadrželi a podařilo se jí bez problémů vycestovat. O jejím úmyslu věděla její rodina. V jejím domově již nikdo není, neboť se její rodiče skrývají, jakož i její starší bratr.
8. V průběhu správního řízení žalobkyně podala své vyjádření k věci ze dne 18. 4. 2017 a předložila i své důkazní návrhy – vytištěné internetové články v čínštině (29. 8. 2016 a 1. 12. 2016), které měly prokazovat perzekuci křesťanů na území ČLR, nicméně jméno žalobkyně v nich nebylo zmíněno. Žalovaný je nepřeložil a nezařadil mezi další podklady pro vydání rozhodnutí. Jako podklad pro rozhodnutí ve věci zařadil potvrzení T. F., kazatele Sboru Církve bratrské v Horní Suché ze dne 24. 5. 2016 o náboženských aktivitách žalobkyně na území ČR.
9. K jednotlivým důvodům pro udělení mezinárodní ochrany žalovaný uvedl následující. V první řadě se zabýval tím, zda žalobkyně byla pronásledována ve své vlasti z důvodů uvedených v § 12 písm. a) zákona o azylu, tzn. pro uplatňování svých politických práv a svobod. K tomu žalovaný uzavřel, že žalobkyně nemá žádné politické přesvědčení, žádné problémy, a má pouze náboženské důvody.
10. Dále se žalovaný věnoval hodnocení důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy otázce, zda žalobkyně měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství. K tomu žalovaný v první řadě uvedl, že žalobkyně zcela zjevně přijela v rámci organizované skupiny čínských žadatelů i azyl, k čemuž poukázal na to, že všichni čínští žadatelé o azyl přicestovali v období od 07/2015 – 08/2016. Dále žalobkyně uvedla řadu nepravdivých informací a k získání víza využila i nepravé dokumenty, což vše značně snižuje podle žalovaného její věrohodnost i ve vztahu k dalším tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příchodu do ČR a žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

11. Dále žalovaný zdůraznil, že žalobkyni byl v zemi původu vydán bez problémů cestovní pas s biometrickými údaji na její pravou totožnost, což svědčí o tom, že čínské státní orgány zřejmě nejevily o její osobu žádný zájem. Z uvedených úvah žalovaný dále dovodil, že důvody k odjezdu z vlasti byly velmi pravděpodobně ekonomické a vedené snahou o legalizaci pobytu.
12. Žalovaný se dále věnoval otázce, zda lze žalobkyni považovat za příslušnici jí tvrzené náboženské menšiny v Číně. V tomto ohledu uzavřel na základě hodnocení výpovědi žalobkyně v kontextu informací o zemi původu, že nelze zcela vyloučit, že žalobkyně byla členkou církve(Křičící), přičemž tito čínští státní příslušníci se mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů.
13. Dále žalovaný posuzoval individuálně skutečnosti uvedené v žádosti. Žalobkyně nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů byt jen kontaktována, natož zadržena či opakovaně zdržována či vězněna, a nestala se ani terčem jakéhokoliv jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek vůči své osobě, tím méně pak z důvodu svého náboženského přesvědčení. Pokud žalobkyně byla opakovaně hledána policií, jak tvrdila, žalovaný k tomu uvedl, že žalobkyně se nedostala do osobního kontaktu s představiteli státních orgánů své země a o tom, že byla hledána policií, ví pouze zprostředkovaně od svých spoluvěřících a některých členů své rodiny.
14. Žalobkyně – ač podle svého tvrzení byla s vírou od roku 1999 v kontaktu – nikdy nebyla kontaktována ze strany čínských bezpečnostních složek, natož zadržena či dokonce opakovaně zdržována či vězněna, ani nebyla či není trestně stíhána. Ačkoliv žalobkyně tvrdí, že se ji policisté snažili zatknout či zadržet, ale kromě maximálně změny bydliště v rámci jedné obce či regionu nečinila žalobkyně žádná zvláštní opatření.
15. Žalovaný se zabýval možnostmi řešení situace žalobkyně cestou vnitřního přesídlení v rámci země původu. Žalobkyně mohla přesídlit do jiné oblasti či provincie v rámci Číny, neboť po její osobě policie nijak intenzivně nepátrala, pouze se na ni v jednom případě dotazovala její babičky v místě jejího bydliště ve městě, kde však žalobkyně od roku 2010 nežila.
16. Žalovaný tak shrnul svůj postoj k otázce pronásledování žalobkyně v závěru, že nikdy nebyla vystavena pronásledování z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině a ani neuvedla žádné konkrétní a relevantní skutečnosti nasvědčující tomu, že by se v případě jejího návratu do vlasti něco změnilo, a proto žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Dále žalovaný stručně prozkoumal podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 a § 14 zákona o azylu a dovodil, že tyto podmínky žalobkyně rovněž nesplňuje.
17. Ve zbytku napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu. V rámci tohoto hodnocení žalovaný opětovně uvádí žalovaný několik stejných odstavců jako u hodnocení

podmínek pro udělení azylu, zejm. zcela shodné hodnocení podkladů pro rozhodnutí ve věci.

18. Žalovaný zopakoval pasáže napadeného rozhodnutí týkající se podkladů shromážděných ve správním řízení a jejich hodnocení. Po jejich pečlivém posouzení žalovaný uvedl, že žádný z těchto materiálů nedokládá, že by měla být žalobkyně po návratu bezprostředně vystavena vážné újmě ze strany čínských státních orgánů ve smyslu zákona o azylu. Žadatelka však neuvedla a žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by jí mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením či vykonáním trestu smrti.
19. Ve vztahu k možnosti hrozby mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání žalovaný uvedl, že obavy žalobkyně z perzekuce ze strany čínských úřadů z důvodu jejího členství v zakázané náboženské skupině žalovaný zdůraznil, že žalobkyně nikdy nebyla v kontaktu s policií a nebyla ani zatčena, ani zadržena. Podle názoru žalovaného tak žalobkyně využila uvedených znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila důvodné obavy z návratu do vlasti.
20. K možnosti vnitřního přesídlení žalovaný opětovně uvedl, že kromě změny bydliště přestěhování z města do se už žalobkyně nesetkala s žádnými problémy souvisejícími s její vírou či příslušností k církvi. Dále připomněl, že žalobkyně vycestovala ze země přes Peking jako jedno z nejlépe střežených a kontrolovaných míst. Čínské orgány a bezpečnostní složky měly po dobu jejího života spoustu času, prostoru a právních i mimoprávních prostředků, aby ji zadržely.
21. Žalobkyni tak v případě jejího návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
22. Vzhledem k tomu, že žalovaný neshledal ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) a § 14b odst. 1 zákona o azylu, rozhodl o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako celku.

III. Žaloba

23. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně namítala jeho nepřezkoumatelnost a dále procesní pochybení ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany.
24. Co se týká namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, spatřuje ji žalobkyně zejm. v tom, že žalovaný pominul řadu listinných důkazních návrhů (zprávy o situaci křesťanů v Číně z různých zdrojů), které se ani neobtěžoval překládat do českého jazyka s tím, že těmto zprávám sice věří, že dokazují obecně nepřátelskou atmosféru ke křesťanům v Číně a stav dodržování lidských práv v Číně vůbec, ovšem s tím, že takové důkazy nemají vztah k samotné projednávané věci.

25. Dále žalobkyně uvedla, že v rozporu s důkazy je jí podsouváno, že do České republiky odjela jako ekonomický uprchlík (což má dokazovat údajně to, že si našla práci), dále to, že aby získala vízum, tak dokonce měla použít vůči České republice falsum svého potvrzení o zaměstnání, ovšem je zamlčeno, že pravdivé potvrzení potřebné pro vízum by nikdy žadatelka od nikoho v Číně jako křesťanka nezískala.
26. Žádost o azyl byla zamítnuta stručně shrnuto proto, že žadatelka údajně přijela zjevně s organizovanou skupinou a dále nepožádala o azyl hned na letišti. Dalším důvodem je ničím nedokázané tvrzení, že žadatelka uvedla řadu nepravdivých skutečností v žádosti o azyl. Žalovaný toto žadatelce vyčítá, ale nijak blíže ony nepravdy a jejich závažnost nerozvádí (až na zcela nepodstatnou zmínku o pracovním potvrzení).
27. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně brojí proti posouzení podmínek pro udělení azylu. Podle jejího názoru byly v její věci jednoznačně naplněny důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Skutečnosti prožité a popsané žalobkyní v průběhu správního řízení, pak nepochybně spadají pod pojem pronásledování a odůvodněné obavy z pronásledování, jak je definován zákonem a kvalifikační směrnicí. K tomu žalobkyně odkázala na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky NSS č. j. 5 Azs 7/2009-98 a č. j. 3 Azs 25/2014-51).
28. Z informací dostupných o zemi původu žalobkyně vyplývá, že k pronásledování křesťanů dochází na celém území Číny. Zvláště pak žalobkyně poukazuje na zprávu organizace ChinaAid, z jejichž statistik vyplývá, že pronásledování křesťanů probíhá masově ve všech částech země. Z dokumentů o zemi původu rovněž vyplývá, že vnitřní přesídlení obecně není snadné. Skutečnost, že vnitřní přesídlení v rámci Číny není možné, je známa žalovanému i z úřední činnosti, kdy v rámci řízení vedených žalovaným byl čínským křesťanům ve skutkově i časově obdobných věcech udělen azyl. Žalobkyně neměla možnost využít vnitřního přesídlení, resp. takového přesídlení by bylo naprosto neúčelné. K požadavku účelnosti vnitřního přesídlení odkázala i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, sp. zn. 4 Azs 99/2007 nebo rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74.
29. Pro úplnost žalobkyně navrhuje k důkazu vyžádání rozhodnutí vydaných žalovaným v obsahově i časově obdobných rozhodnutí č. j. OAM-872/ZA-ZA02-P15-2015 z 7.2.2018, č. j. OAM-256/ZA-ZA11-ZA16-2016 z 1.2.2018, č. j. OAM-855/ZA-ZA05-K07-2015 z 1.2.2018, č. j. OAM-125/ZA-ZA11-ZA16-2016 z 7.2.2018.
30. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně brojila proti posouzení podmínek pro udělení **doplňkové ochrany**. V daném případě zde je také dána hrozba usmrcení žalobkyně, byť zřejmě ne ve formě uložení trestu smrti (což však také nelze vyloučit např. ve formě nařčení ze špionáže, zrady apod.), nýbrž faktického usmrcení bez předchozího formálního procesu.
31. Ve spisu je doložena zpráva Ministerstva zahraničí ČR, která vychází ze zprávy Velvyslanectví ČR v Pekingu. Tuto zprávu z června 2015 však žalovaný odmítl využít pro její zastaralost (přičemž řízení bylo zahájeno v lednu 2016).

32. Žalovaná v rozhodnutí využívá obratu, že v případě žadatelky není naplněn standard obavy. Správní orgán neprovedl tzv. test reálného rizika a jen se "odkázal" na jakousi blíže neurčenou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Na tomto místě žalobkyně namítá, že takový podklad pro tvoření závěrů je nepřijatelný. Rozhodnutí tak trpí vadou nepřezkoumatelnosti.
33. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně zpochybnila procesní postup žalovaného. První pochybení s potenciálně vážnými důsledky pro bezpečí a životy svobodu řady lidí může být přibrání prvotního tlumočníka z řad pracovníků čínské ambasády (k prvnímu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany), která zjevně byl na straně režimu a pravděpodobně vyzradil řadu důležitých údajů o řízení svým nadřízeným.
34. Dalším pochybením bylo nepřeložení důkazů, které do spisu žadatelka navrhla a doložila v jazyce čínském a anglickém a dalších jazycích. Žalobkyně rovněž považuje za procesní vadu, že žalovaný neprovedl důkazů - protokolů o výsledcích osob s podobným osudem a ze stejné skupiny a sice a jejího syna, a kteří již sice ČR opustili, ale jsou nezvěstní a navíc potvrdili pronásledování právě v čase a místě, kde žije žadatelka.
35. Žalobkyně dále tvrdila, že nebyla řádně seznámena s napadeným rozhodnutím, neboť jí tlumočník přeložil při předání napadeného rozhodnutí pouze vybrané pasáže, a nikoliv celý text (cca 36 stran).
36. Ze všech shora uvedených důvodů žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí v plném rozsahu a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

37. Žalovaný ve svém vyjádření úvodem zdůraznil, že se jedná o nevěrohodnou osobu s ohledem na množství okolností podrobně popsanych v odůvodnění rozhodnutí podstatným způsobem snižujících hodnověrnost jí zmiňovaných potíží v zemi původu a příslušnost k náboženské skupině domácí křesťanské církve
38. Především ze spisových materiálů a odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobkyně do ČR přicestovala v rámci organizované skupiny desítek svých spoluobčanů, údajných souvěrců, kteří také popisovali obdobné obtíže ze strany státní moci z důvodu náboženského vyznání, přičemž v žádosti o udělení schengenského víza žalobkyně sdělila, že účel její cesty do České republiky je pouze turistika. Dále žalobkyni byl bez problémů osobně vydán čínskými úřady cestovní pas za účelem vycestování ze země původu, z čehož je zřejmé na rozdíl od tvrzení žalobkyně, že čínské státní orgány neměly a nemají o její osobu žádný zájem.
39. Žalobkyně rovněž bez jakýchkoli obtíží oficiálně ze země letecky vycestovala. Následně poté, co žalobkyně opustila zemi původu, ani příslušné čínské orgány neprojevily žádnou aktivitu k jejímu případnému vydání k trestnímu stíhání a nebyl na žalobkyni od doby vycestování ze země původu vydán čínskými úřady mezinárodní příkaz k zatčení. Cesta celé skupiny souvěrců do České republiky, včetně žalobkyně, působí tedy spíše jako ekonomicky motivovaná, neboť všichni žadatelé o udělení mezinárodní ochrany na území ČR po půl roce pobytu okamžitě požádali o pracovní povolení a příslušná pobytová střediska opustili. Dále pokud se jedná o argumenty

právního zástupce žalobce týkající se načasování podané žádosti, žalovaný v tomto směru odkazuje na rozsudky NSS v Brně č.j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20. 10. 2005 a č.j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006.

40. Žalovaný podrobně posoudil veškerá tvrzení žalobkyně, jež učinila jednak již během jednotlivých správních úkonů s ní vedených, jednak v jí nebo jejím právním zástupcem doložených vyjádřeních a materiálech a konstatuje, že pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žalobkyně nebo jeho budoucí údajnou hrozbu v případě návratu žalobkyně do země původu, pak v tomto bodě žalovaný správní orgán důvodnost žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu dle zákona o azylu neshledal.
41. Žalobkyně v zemi původu nikdy nebyla policií zadržena ani trestně stíhána, policie po ní nepátrala, k ohrožení jejího života či zdraví v tomto směru nikdy nedošlo, v její víře této nikdo nebránil. Žalovaný proto učinil závěr, že žalobkyně pouze využila znalostí o problematice pronásledování věřících některých náboženských menšin v zemi původu, aby svými tvrzeními přesvědčila správní orgán o jejích obavách z pronásledování z náboženských důvodů ze strany státní moci. Pokud by o její osobu měly příslušné čínské státní orgány zájem, lze logicky předpokládat, že by tato byla před vycestováním ze země zatčena, což se však nestalo.
42. K záležitosti doplnění důkazních materiálů v této věci žalovaný také zaslal dne 9. 3. 2018 sdělení právnímu zástupci žalobkyně. Není pravdou, že by správní orgán blíže nepravdy žalobkyně nerozváděl, když např. na straně 14 napadeného rozhodnutí uvádí, že se jedná o nepravdy jednak ve vztahu k jejímu zaměstnání, tak k jejímu trvalému pobytu. Žalobkyně rovněž nebyla ochotna sdělit žalovanému žádné podrobnosti o konkrétních osobách, jež této zajistily vízum a které ji nasměrovaly do Příjímacího střediska v Zastávce. V souvislosti s touto žádostí odkazuje žalovaný na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku (stížnost č. 53110/16).
43. Mezi podklady žalovaný zařadil dostatečné množství aktuálních informací z různých zdrojů, aby mohl své závěry opřít o spolehlivě zjištěný stav věci. V rozhodnutí uvedl, které doložené či navrhované materiály mezi podklady pro rozhodnutí nezařadil, včetně důvodů, jež jej k takovému kroku vedly. Je přesvědčen, že žalobkyni svým postupem na jejích právech nezkrátil a jednal i v souladu se související judikaturou (viz např. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2017 č. j. 1 Azs 227/2017 – 33).
44. Žalovaný nezpochybňuje obecně problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně, avšak zdůrazňuje nezbytnost individuálního pronásledování ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu. Žalobkyně uvedla, že v doložených materiálech není zmiňována, a že neobsahují cokoli, co by mělo souvislost přímo s její osobou. I z dalších sdělení k doložením do spisu žalující stranou vyplývá, že je jimi dokládána zejména situace křesťanů v zemi původu žalobkyně. Pokud správní orgán shledal takové materiály jako nadbytečné a z důvodu hospodárnosti a efektivity správního řízení nepřistoupil k jejich překladu, nelze jeho postup označit jako nezákonný, zejména disponoval-li a do spisu zařadil dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí, splňujících standard charakteristik u takových informací běžně požadovaných. Informace, ze kterých při vydání rozhodnutí

žalovaný vycházel, naplňují požadavky formulované např. v rozsudku NSS v Brně ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 či v ustanovení § 23c zákona o azylu.

45. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval také záležitostmi týkajícími se udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, avšak žalobkyně v průběhu správního řízení žádné mimořádné okolnosti neuváděla a tyto ani nebyly zjištěny. Pokud se jedná o zprávy o zemi původu použité jako podklad pro vydání rozhodnutí, žalovaného správní orgán použil dostatečné množství informací z objektivních a uznávaných zdrojů. Z tohoto odůvodnění je rovněž zřejmé, které konkrétní důkazy vedly ke konkrétním skutkovým zjištěním. Rovněž aplikaci použití jednotlivých judikátů v této věci považuje žalovaný za správnou.
46. V průběhu správního řízení žalovaný tedy nezjistil, že by žalobkyni hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy tak, jak je požadováno v § 14a zákona o azylu - čínské orgány o osobu žalobkyně i v současné době nemají žádný zájem. I touto záležitostí se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval podrobným způsobem. Jelikož žádné orgány ČR neposkytují žádným čínským orgánům informace o tom, kdo v České republice žádá o udělení mezinárodní ochrany, jsou i v tomto směru obavy právního zástupce neopodstatněné. Neexistuje jediný doložený případ, kdy by měl neúspěšný žadatel o mezinárodní ochranu pocházející z ČLR v této souvislosti po návratu z České republiky ze strany místních státních orgánů jakékoli potíže, tyto informace jsou ministerstvem vnitra kvalitním způsobem zabezpečeny před zneužitím v souladu s § 19 odst. 2 zákona o azylu.
47. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Replika a doplnění žalobkyně

48. Ve své **replíce** k vyjádření žalovaného ze dne 8. 10. 2018 žalobkyně konkretizovala své žalobní argumenty a reagovala na argumentaci žalovaného. Především k samotnému pojmu pronásledování poukázala na to, že by mělo být hodnoceno podle intenzity jednání pronásledovatelů. Jednání, kterému byla žalobkyně vystavena, nelze považovat za ojedinělý exces. Dále žalobkyně označila několik zdrojů jako zpráv o zemi původu, jimž navrhla provést dokazování při jednání soudu (zpráva Open Doors, zpráva Schweizerische Flüchtlingshilfe, Human Rights Watch - World report 2018 a připojená vyjádření soukromých osob – odborníků na situaci v Číně).
49. Dalšími návrhy na dokazování byl také výňatek z Trestního zákoníku ČLR (čl. 300), zpráva U.S. Department of State – Country Report on Human Rights Practices a také zpráva New York Times, že čínská vláda omezila prodej Biblí. Dále žalobkyně navrhla ještě rozhovor s Ethanem Gutmanem o jeho knize „The Slaughter, Mass Killings, Organ Harvesting and China’s Secret Solution to Its Dissident Problem“, dále vyjádřením Davida Kilgoura (experta na lidská práva v Číně) a konečně článkem China Aid o zpřísnění postihů a četnosti kontrol nedovoleného zacházení. Žalobkyně však tyto listiny k podané replíce nepřiložila.

50. Ve vlastní argumentaci k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že je toto vyjádření vnitřně rozporné. Žalovaný ve svém vyjádření významně „přitvrdil“, pokud otevřeně osočuje žalobkyně ze lži a snahy o majetkový prospěch, a to jen proto, že měla snahu být sama ekonomicky činná. Právní řád ČR nezná institut snížené věrohodnosti. Podle názoru žalobkyně již to, že se žalobkyně v zemi původu musela vyhýbat policejnímu pronásledování, aby ji nezatkli, svědčí o závažném porušení čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech.
51. Podle názoru žalobkyně má žalovaný poněkud absurdně za to, že pokud se nepodílel na medializaci případu, čínské orgány se nemohly dozvědět o podání žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany.
52. Žalobkyně spatřuje porušení svých procesních práv (právo na spravedlivý proces) v postupu žalovaného týkajícího se nahlížení do spisu, žádosti o čínský překlad napadeného rozhodnutí a samotného předání napadeného rozhodnutí.
53. V dalších doplněních ze dne 18. 12. 2018 předložila žalobkyně soudu dva články ze zdrojů Aktuálně.cz a iDnes ze dne 16. 12. 2018 týkající se problematiky aktuálního postupu čínských orgánů proti křesťanským církvím.
54. Dále dne 21. 3. 2019 žalobkyně předložila soudu usnesení Senátu Parlamentu ČR ze dne 20. 3. 2019 ze 7. schůze, v němž Senát Parlamentu ČR bere na vědomí petici č. 11/18 „Za ukončení genocidy praktikujících páchané čínským režimem“ obsaženou v senátním tisku č. 265 a žádá Ministerstvo zahraničí, aby informace z této petice prošetřilo. Dále v bodě III. 2 vyjadřuje znepokojení, že na území ČLR dochází ze strany jejích státních orgánů k soustavnému porušování svobody náboženského vyznání příslušníků náboženských skupin křesťanů, praktikujících a muslimů. V bodě III. 4 vyzývá Senát vládu, aby vyzvala vládu ČLR k okamžitému zastavení pronásledování jejích občanů na základě jejich víry nebo etnické příslušnosti.

VI. Řízení před krajským soudem

55. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené § 32 odst. 1 zákona o azylu.
56. V souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“. S ohledem na proměškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu

podaných po 20. 7.2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.

57. Krajský soud ve věci nařídil ústní jednání tlumočnice z jazyka čínského, které se uskutečnilo dne 13. 8. 2019 za účasti žalobkyně, jejího zástupce a zástupkyně žalovaného a tlumočnice z jazyka čínského PhDr. A. K., CSc.
58. Krajský soud při **jednání** vyslechl procesní přednesy stran. Zástupkyně žalovaného zdůraznila, že žalobkyně nikdy nebyla terčem negativního jednání ze strany čínských orgánů, přičemž její výpovědi z jednotlivých pohovorů vykazují určité nesrovnalosti. Nevěrohodnost žalobkyně se vyjevila ve správním řízení, přičemž získala cestovní pas i turistické vízum, přičemž čínské bezpečnostní složky jsou propojené. K tomu odkázala na závěry ESLP v případě Y. a L. proti Švýcarsku. Zdůraznila, že každý případ je třeba posuzovat individuálně. Skutečnost, že žalobkyně sama patřila k tvrzené církvi, ještě neznamená, že byla terčem pronásledování. Zástupce žalobkyně zdůraznil zejm. provedenou domovní prohlídku v pronajatém bytě žalobkyně a pravděpodobné zatčení její souvěrkyně, které jsou příčinou důvodných obav žalobkyně. Žalobkyně odjela ze země původu pod záminkou, že jede na poznávací zájezd, což neznamená, že by bylo vyloučeno přiznání mezinárodní ochrany.
59. Krajský soud dále shrnul obsah soudního a správního spisu.
60. Ze **spisové dokumentace** žalovaného vyplývá, že žalobkyně podala prohlášení o mezinárodní ochraně ze dne 9. 9. 2015 a žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 9. 2015. Byl s ní proveden první pohovor ze dne 27. 10. 2015. Dále spis obsahuje kopii žádosti o udělení schengenského víza. Další doplňující pohovor byl se žalobkyní proveden dne 27. 5. 2016. K prvnímu pohovoru byl ustanoven tlumočnickem pan Z protokolu vyplývá, že jí byl jeho obsah opětovně přetlumočen, přičemž žalobkyně nevyjádřila žádné připomínky. Ve spisu je založen slib tlumočnicka pana ze dne 27. 10. 2015 Ve spisu je založeno potvrzení sboru Církve bratrské z Horní Suché ze dne 24. 5. 2016 a seznámení s podklady 4. 4. 2017, v němž žalobkyně upozornila žalovaného na změnu regulace náboženských společností v ČLR. Spis obsahuje četné zprávy o zemi původu citované v napadeném rozhodnutí, jakož i vyjádření žalobkyně k podkladům pro rozhodnutí ze dne 18. 4. 2017 (přeloženo z čínštiny) a doplnění dalších důkazů ze dne 17. 2. 2018 – články o smrti Následně žalovaný vydal dne 1. 2. 2018 napadené rozhodnutí a vyzval žalobkyni k jeho převzetí přípisem ze dne 5. 2. 2018. Protokol o předání rozhodnutí ze dne 21. 2. 2018 (vlastnoručně podepsán žalobkyní) a přítomným tlumočnickem s tím, že napadené rozhodnutí nabylo právní moci ke dni 1. 2. 2018. Ve spisu je rovněž založen záznam předání napadeného rozhodnutí zaznamenaný na disku CD.
61. Dále se soud věnoval doplňování dokazování ve věci. V první řadě zkoumal, zda je třeba provádět důkaz pozitivními rozhodnutími žalovaného označenými v žalobě, tzn. č. j. OAM-872/ZA-ZA02-P15-2015 z 7.2.2018, č. j. OAM-256/ZA-ZA11-ZA16-2016 z 1.2.2018, č.j. OAM-855/ZA-ZA05-K07-2015 z 1.2.2018, č.j. OAM-125/ZA-ZA11-ZA16-2016 z 7.2.2018. Tato rozhodnutí žalobkyně soudu nepředložila, ale soud měl tato rozhodnutí k dispozici ze své rozhodovací činnosti v jiných věcech a byl obeznámen s jejich obsahem. Žalobkyně prostřednictvím svého zástupce trvala na provedení tohoto důkazu, žalovaný naproti tomu vyjádřil svůj nesouhlas s provedením tohoto

důkazu. Zástupce žalobkyně k dotazu soudu uvedl, že mu není znám podrobnější obsah těchto rozhodnutí, přičemž bližší zdůvodnění pro provedení těchto důkazů soudu neposkytl. Krajský soud provedení důkazu těmito rozhodnutími žalovaného zamítl s tím, že žalobkyně neunesla své břemeno tvrzení, v čem spočívá skutková obdoba těchto rozhodnutí s případem žalobkyně.

62. K návrhu na provedení důkazu výsledkem výslech čínských státních příslušníků a jeho matky, které jsou ze strany žalobkyně považovány za opomenuté důkazy ze správního řízení, se soud dotázal zástupce žalobkyně, jakým způsobem by mohl být takový důkaz obstarán, když zároveň podle tvrzení žalobkyně tyto osoby po návratu do ČLR již neozvaly, ačkoliv o sobě měly dát zprávu. Žalobkyně uvedla, že je mnoho zpráv o tom, že ti, co utekli, byli v ČLR po návratu uvězněni. Krajský soud tento důkazní návrh zamítl, neboť tyto osoby nejsou soudu k dispozici (důkaz nelze obstarat) a ani soud nepovažoval provedení takového důkazu ve věci za relevantní. K tomu soud dodává tolik, že ani v jiných věcech čínských křesťanů nebyli ani ve správním řízení, ani v soudním řízení vyslýcháni jiní žadatelé o udělení mezinárodní ochrany.
63. K návrhu na výslech osoby žalobkyně soud po vyjádření stran shledal, že výslech žalobkyně není nezbytný, a proto tento návrh zamítl, nicméně nechal žalobkyni možnost pronést její vyjádření volnou formou.
64. K důkazním návrhům vtěleným do repliky žalobkyně soud konstatoval, že tyto listiny k replice nebyly přiloženy. Zástupce žalobkyně však trval na provedení těchto důkazů s tím, že požádal o odročení jednání za účelem jejich předložení. Zástupkyně žalovaného považovala provedení těchto důkazů za nadbytečné. Krajský soud tyto důkazní návrhy zamítl jako nadbytečné, neboť o postavení neoficiálních křesťanských církví v ČLR není ve věci sporu.
65. Krajský soud dále provedl důkaz předloženými články ze serveru Aktuálně.cz a iDnes ze dne 16. 12. 2018, které se vztahují k aktuálnímu vývoji v ČLR stran pronásledování křesťanů („*Zatkli i duchovní, farářovi vyplnili dům. Čína přitvrdila v raziích proti křesťanům*“ a „*Čína přitvrzuje v pronásledování křesťanů. Zavírá kostely, pálí i kříže*“).
66. Krajský soud dále přečetl k důkazu podstatné části usnesení Senátu Parlamentu ČR ze dne 20. 3. 2019 týkající se pronásledování křesťanů. K tomu se obě strany vyjádřily, přičemž zástupkyně žalovaného trvala na tom, že se toto usnesení se týká pouze skupin Falun Gong a muslimů, s čímž žalobkyně nesouhlasila.
67. Žalobkyně ještě předložila dva články z internetu (zdroj Human Rights Without Frontiers – HRWF – www.hrwf.eu) ze dne 7. 9. 2019 a 7. 10. 2019) o zatčení a následné perzekuci dvou čínských státních příslušníků (členů Církve Všemohoucího Boha) po návratu do Číny ze zahraničí, z nichž jeden měl být držen na neznámém místě a druhý byl odsouzen k trestu vězení. Krajský soud po vyjádření stran přečetl podstatný obsah těchto článků k důkazu.
68. Po ukončení dokazování ve věci soud vyslechl konečné návrhy ve věci. Žalobkyně prostřednictvím své zástupkyně setrvala na svém žalobním návrhu a požadovala

v případě úspěchu přiznat náhradu nákladů řízení, žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

VII. Posouzení věci krajským soudem

69. Krajský soud shledal, že žaloba je zčásti **důvodná**.
70. Úvodem svého právního posouzení krajský soud předesílá, že vycházel jakožto z relevantního právního rámce z právní úpravy obsažené v zákoně o azylu, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (tzv. kvalifikační směrnice) a v neposlední řadě z ustálené judikatury správních soudů.
71. Z hlediska zjištěného skutkového stavu, který se opírá o podklady obsažené ve správním spisu a dokazování provedené při jednání soudu dne 13. 8. 2019, krajský soud předesílá, že skutkový příběh žalobkyně nepatří k těm, které by bylo možno označit za silné z hlediska prožitých negativních zkušeností v důsledku tvrzené příslušnosti k zakázané čínské křesťanské sektě. Lze v zásadě souhlasit s tím, že v azylovém příběhu žalobkyně není obsažena přímá zkušenost z jednání s čínskou policií v souvislosti s praktikováním křesťanské víry v neoficiální (zakázané) křesťanské církvi.
72. Nicméně samotné tvrzení, že žalobkyně po nějakou dobu praktikovala v ČLR křesťanskou víru v zakázané sektě(Křičící) a setkala se s určitými projevy nátlaku čínských orgánů, je nepochybně azylově relevantní, a proto musí být podrobeno důkladnému zkoumání věrohodnosti a přesvědčivosti příběhu žalobkyně, a to z pohledu možného naplnění další mírnějších forem pronásledování (psychický nátlak) či vážné újmy. Základním problémem napadeného rozhodnutí je právě to, že zjednodušuje řešení případu žalobkyně na chybějící zkušenost ze zatčení policií.
73. Pro větší přehlednost rozdělil krajský soud svou argumentaci do následujících oddílů odůvodnění.

A) Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a vady řízení

74. Co se týká namítaných vad řízení, které podle žalobkyně měly za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, krajský soud uvádí následující.
75. K tvrzené vadě napadeného rozhodnutí spočívající v opomenutí listinných podkladů (neprovedení dokazování) předložených žalobkyní krajský soud uvádí, že žalovaný v předmětné věci postupoval obdobně jako v jiných věcech čínských státních příslušníků tvrdících příslušnost k některé ze zakázaných křesťanských církví, kteří žádali v ČR o azyl. Žalovaný nepřijal jako podklady četné články z internetových stránek ChinaAid a dalších zdrojů, nicméně přijal zprávy o praktikování křesťanské víry žalobkyně v ČR a její vyjádření k věci. Rovněž tak žalovaný nepřijal jako podklady pro rozhodnutí materiály týkající se nositele Nobelovy ceny a navržené výslechy osob jiných žadatelů o mezinárodní ochranu.
76. Krajský soud není toho názoru, že žalovaný nezbytně musel zařadit všechny tyto materiály k podkladům pro rozhodnutí, ale pokud tak neučinil, měl logicky a věcně vysvětlit, proč tak neučinil. Určitě nestačí jako důvod pro takový postup, že se předložené materiály neměly vztahovat přímo k osobě žalobkyně tím způsobem, že by

v nich byla uvedena její identita, či jen tvrzení, že překládat tyto listiny bylo neehospodárné a procesně neefektivní. Lze v tomto ohledu připomenout, že žalovaný mohl vyžadovat od žalobkyně, aby si tyto předkládané materiály nechala přeložit na vlastní náklady a předložila je žalovanému jak v originále, tak i v českém překladu. Pak by mohl žalovaný lépe a přesvědčivěji vyhodnotit, zda je vhodné tyto materiály zařadit mezi podklady pro rozhodnutí, či nikoliv.

77. Navrhované výsledky osob – žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří jsou rovněž čínskými státními příslušníky a s nimiž byly vedeny pohovory k žádostem o udělení mezinárodní ochrany v jejich řízeních považuje krajský soud za nadbytečné, a žalovaný se nedopustil žádné vady řízení, pokud tyto výsledky neprováděl.
78. Ohledně námitek týkajících se tlumočení ve správním řízení krajský soud uvážil následovně. Podle ustanovení § 22 odst. 1 až 3 zákona o azylu platí: *„Účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany má právo jednat v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět. Písemnosti vyhotovené v cizím jazyce je účastník řízení povinen předkládat v originálním znění a současně v překladu do jazyka českého; to neplatí, jde-li o písemnost vyhotovenou v jazyce, v němž se vede řízení podle věty první, nebo pokud ministerstvo takový překlad nevyžaduje. Ministerstvo účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany poskytne bezplatně tlumočnicka na úkony, ke kterým byl ministerstvem předvolán nebo vyzván. Účastník řízení je oprávněn přizvat si na své náklady tlumočnicka podle své volby.“*
79. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že žadateli o azyl je tlumočnick poskytnut bezplatně. Toto ustanovení je výjimkou z obecného principu, že ve správním řízení si žadatel (cizinec) obstará tlumočnicka na své náklady sám. Je však třeba souhlasit se žalovaným, že pokud žadatel neuplatní námitky proti způsobu tlumočení (kam je třeba zařadit i to, zda bylo tlumočeno rozhodnutí v celém rozsahu) a seznámení s předmětným rozhodnutím potvrdí svým podpisem, nelze následně požadovat, aby žalovaný nechal na své náklady přeložit celé rozhodnutí do jeho mateřského jazyka či jazyka, jemuž žadatel o azyl rozumí. Překlad rozhodnutí si může žadatel o azyl obstarat na vlastní náklad, příp. může trvat na přítomnosti svého tlumočnicka.
80. Ze záznamu o předání napadeného rozhodnutí přiloženém na trvalém nosiči dat ve správním spisu sice vyplývá, že napadené rozhodnutí nebylo ani zdaleka žalobkyni přeloženo celé (cca 33 stran textu). Nicméně podle názoru krajského soudu tak daleko právo žalobkyně na seznámení se rozhodnutím správního orgánu v jazyce, kterému rozumí, rozhodně nesahá. Zákon přímo nestanoví, co všechno je třeba tlumočit z obsahu rozhodnutí. Nicméně z obecné překladatelské a tlumočnické praxe vyplývá, že cílem tlumočení je sdělit podstatný význam a smysl prováděných úkonů, nikoliv překládat slovo od slova. Žalovaný se tedy ohledně oznámení napadeného rozhodnutí žádné vady řízení nedopustil a postupoval i v souladu se svou běžnou správní praxí.
81. Ohledně námitky, že žalovaný pochybil, pokud podle tvrzení žalobkyně ustanovil k tlumočení prvního pohovoru se žalobkyní tlumočnicka, který pracuje na čínském velvyslanectví, krajský soud uvádí tolik, že ze správního spisu vyplývá především skutečnost, že tlumočnicki se po celou dobu trvání řízení o udělení mezinárodní ochrany

průběžně měnili (L. M., F. L., Š. P., P. K. atd.). Co se týká tlumočení prvního pohovoru dne 27. 10. 2015, zúčastnil se ho tlumočník (rodilý mluvčí) O tom, že by tento tlumočník byl pracovníkem čínského velvyslanectví, není ve správním spisu žádná zmínka a ani žalobkyně v tomto směru nepředložila žádné další důkazy. Žalobkyně absolvovala pohovor již za přítomnosti svého zástupce, přičemž proti osobě tlumočníka ani způsobu tlumočení nevznesla žádné námitky. Takto vzato nelze tuto námitku žalobkyně považovat za důvodnou.

82. Co se týká závěrů žalovaného o ekonomických důvodech žalobkyně pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, jakož i bezproblémového vycestování ze země původu, krajský soud k tomu uvádí, že považuje tyto závěry za nedostatečně zdůvodněné. Tyto závěry představují premisy pro závěr o snížené věrohodnosti žalobkyně. Žalovaný si v napadeném rozhodnutí poněkud protiřečí, neboť nejprve shledal, že nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině a výpověď o poměrech v ČLR a jejích konkrétních potížích, avšak dále uzavřel, že určité faktory snižují její věrohodnost ve vztahu ke skutečným důvodům vycestování a žádosti o mezinárodní ochranu.
83. Krajský soud zdůrazňuje, že z azylového příběhu žalobkyně jednoznačně nevyplývá, že by měla do ČR přicestovat čistě a pouze z ekonomických důvodů. Především jako opora pro tento závěr nemůže sloužit pouze tvrzení, že si žalobkyně v ČR velmi brzy poté, co jí bylo dovoleno pracovat, našla zaměstnání. Krajský soud má za to, že toto nelze žalobkyni v řízení o mezinárodní ochraně přičítat k tíži. Pokud mohl žalovaný z něčeho dovozovat ekonomické motivy příjezdu žalobkyně do ČR, tak spíše z toho, že podle svého tvrzení přes své vysokoškolské vzdělání v oboru anglického jazyka nepracovala v ČLR v odpovídajících pracovních pozicích (např. učitelka, překladatelka apod.), ale jako umývačka nádobí a prodavačka v obchodě. Za situace, kdy žalovaný výslovně nezpochybnil a netvrdil, že by žalobkyně nepatřila k církvi Zhaohui, taková úvaha o ekonomických důvodech příjezdu žalobkyně sama o sobě neobstojí a představuje tak další důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.).
84. Důvody předestřené žalovaným pro zdůvodnění snížené věrohodnosti žalobkyně tedy nejsou natolik podstatné, aby na nich bylo možno založit uvedený závěr. Tvrzený organizovaný příjezd skupiny čínských státních příslušníků, kteří požádali v ČR o udělení mezinárodní ochrany, ani skutečnost, že žalobkyně bez významnějších potíží získala cestovní doklad a turistické vízum do ČR, takovými skutečnostmi podle přesvědčení krajského soudu nejsou a býti sami o sobě ani nemohou (viz k tomu obdobně závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 29. 8. 2019, č.j. 9 Azs 39/2019 - 83, body 49 - 50 odůvodnění, přístupný na www.nssoud.cz). Tyto skutečnosti mohou vypovídat pouze o tom, že žalobkyně zřejmě nebyla přímo a konkrétně celostátně hledanou osobou, kterou by čínský režim logicky nenechal vycestovat do zahraničí, nic to však nevypovídá o věrohodnosti jejího příběhu, v němž hraje hlavní roli psychický nátlak prožívaný v důsledku sounáležitosti se souvěrci z církve Zhaohui, kteří měli být zatčeni či perzekuováni pro svou víru.

85. V tomto ohledu tedy není ani případné srovnání předmětné kauzy s případem řešeným před ESLP v rozsudku Y. L. proti Švýcarsku, na nějž se žalovaný odkazoval. Stěžovatelka v této věci sice byla obdobně jako žalobkyně čínskou státní příslušnicí, která se hlásila k jiné zakázané křesťanské církvi (Církev všemohoucího Boha) a které nebyl udělen azyl ve Švýcarsku. ESLP nicméně v odůvodnění rozsudku dal za pravdu švýcarským orgánům, které vyhodnotily příběh stěžovatelky jako zcela nevěrohodný s tím, že se pouze dozvěděla určité informace o zacházení čínských orgánů s čínskými křesťany od svých souvěrců a sama nejspíše vůbec nebyla členkou Církve všemohoucího Boha. Pro žalovaného z toho plyne, že je povinen otázku věrohodnosti žalobkyně nově vyhodnotit, přičemž bude vázán uvedeným posouzením krajského soudu.
86. Krajský soud se dále seznámil při své rozhodovací činnosti s obsahem rozhodnutí žalovaného vydaných v případech, kdy bylo žádostem čínských křesťanů vyhověno (pozitivní rozhodnutí). Žalobkyně označila v žalobě několik těchto rozhodnutí žalovaného (tzn. rozhodnutí č. j. OAM-872/ZA-ZA02-P15-2015 z 7.2.2018, č. j. OAM-256/ZA-ZA11-ZA16-2016 z 1.2.2018, č. j. OAM-855/ZA-ZA05-K07-2015 z 1.2.2018, č.j. OAM-125/ZA-ZA11-ZA16-2016 z 7.2.2018) a požadovala provedení důkazu těmito rozhodnutími, sama je však soudu nepředložila.
87. Krajský soud při ústním jednání ve věci zjistil, že mezi stranami není spor o tom, že tato rozhodnutí byla vydána ve věcech příslušníků jiných křesťanských společností a církví. Žalobkyně pak nedokázala unést ve vztahu k těmto navrženým důkazům břemeno tvrzení v tom směru, aby objasnila soudu, v čem by měl být příběh žalobkyně obdobný s těmito případy, kdy byla mezinárodní ochrana jiným čínským státním příslušníkům udělena (ve formě azylu). Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že tato rozhodnutí obsahují zčásti stejné rozhodovací důvody, jako napadené rozhodnutí v předmětné věci, pak to rovněž krajský soud považuje za nesporné a je mu to známo z jeho rozhodovací činnosti. Za této situace krajský soud důkaz označenými rozhodnutími neprovedl.
88. Nicméně ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v nedávném rozsudku ze dne 29. 8. 2019, č.j. 9 Azs 39/2019 - 83 (bod 60 odůvodnění) poukazuje na to, že žalovaný je povinen při svém rozhodování dodržovat zásadu předvídatelnosti (§ 2 odst. 4 správního řádu), a to zejm. tehdy, pokud jde o množinu případů, které se staly v téže době a mají obdobné skutkové charakteristiky.

B) Pronásledování - neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu

89. Úhelným kamenem úvahy žalovaného ohledně podmínek pronásledování žalobkyně v zemi původu je kromě posouzení věrohodnosti její výpovědi také úvaha, že sama žalobkyně nikdy nebyla zadržena či zatčena, takže se nedostala do přímého kontaktu s čínskými bezpečnostními složkami. Podle žalovaného dále měla žalobkyně vygradovat svůj příběh s využitím znalostí od svých souvěrců.

90. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu je za pronásledování považováno „*závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“
91. V rámci eurokonformního výkladu zákonného rámce pro udělování azylu je třeba zohlednit také relevantní ustanovení kvalifikační směrnice, a to především ve vztahu k pojmu pronásledování čl. 9 této směrnice. Za pronásledování ve smyslu kvalifikační směrnice mohou být považována kupř. tato jednání: a) *použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí;* b) *právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem;* c) *nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání;* d) *odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu;* e) *trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2;* f) *jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.*
92. Podle čl. 10 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice pojem náboženství zahrnuje zejména „*zastávání teistických, neteistických a ateistických přesvědčení, účast nebo neúčast na formálních náboženských obřadech konaných soukromě nebo veřejně, sám nebo společně s jinými, jiné náboženské akty nebo vyjádření názorů anebo formu osobního nebo společenského chování založeného na jakémkoli náboženském přesvědčení nebo příkázaného jakýmkoli náboženským přesvědčením.*“
93. Podle názoru krajského soudu je nutno zvážit celý kontext vyprávění žalobkyně, která podle svého tvrzení nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů byt jen kontaktována, natož zadržena či opakovaně zdržována či vězněna. Ústřední dvě tvrzení, o něž žalobkyně opírá své přesvědčení o pronásledování a útlaku své osoby v Číně v souvislosti se svou příslušností k zakázané křesťanské církvi, je jednak výpověď o domovní prohlídce v domácnosti pronajatého bytu, kde bydlela se svou souvěrkyní, která následně zmizela, a dále tvrzení o skrývání členů její rodiny.
94. Krajský soud nemůže přitakat námitce žalobkyně, že v jejím případě jednoznačně byly naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu. Není ani úkolem správního soudu, aby tento úsudek žalovaného nahrazoval. Úsudek žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany ve formě azylu však ve stávající podobě není dostatečně zdůvodněn, neboť žalovaný setrval pouze u konstatace chybějících momentů cíleného pronásledování ze strany čínských bezpečnostních složek, ale nevěnoval se dostatečně otázce tvrzeného psychického nátlaku, který měla žalobkyně zažívat v souvislosti se svým křesťanským vyznáním. V tomto ohledu hraje roli zejm. délka doby, kterou žalobkyně byla podle svého tvrzení členkou zakázané křesťanské církve, zapojení do organizace a fungování takového náboženského společenství, aktivity žalobkyně uvnitř společenství i navenek, problémy členů rodiny atd. Úvaha žalovaného tyto aspekty nehodnotí a paušálně odmítá možnost psychického nátlaku na žalobkyni s tím, že se jí nic vážného v ČLR nedělo. I nepřímé signály o zájmu policie o osobu žalobkyně (byť v místě jejího původního bydliště ve městě A.) v podobě opakovaných návštěv v jejím bydlišti by však mohly za určitých okolností způsobit situaci, kdy žalobkyně podlehne strachu ze zatčení a příp. nelidského zacházení. Krajský soud tedy nepovažuje tuto námitku za důvodnou v rovině zákonnosti, ale

souhlasí s tím, že celkové hodnocení naplnění znaků pronásledování žalobkyně v zemi původu zaslouží podrobnější pozornost a všestrannější pohled, který žalovaný ve svém typizovaném hodnocení nezaujal. Jedná se tedy o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.)

95. Dále krajský soud považuje za důvodnou námitku směřující proti vyhodnocení možnosti vnitřní ochrany v zemi původu, v tomto případě tzv. vnitřního přesídlení. Jde tu o vyhodnocení otázky, zda žalobkyně může mít skutečný odůvodněný strach z případného návratu do země původu z důvodu budoucího pronásledování. Je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečně podrobné věcné hodnocení situace případného návratu žalobkyně do vlasti.
96. Krajský soud zde považuje za nutné zdůraznit úvodní myšlenku, že příběh žalobkyně není založen na bezprostředních problémech s čínským režimem, s čímž je třeba souhlasit. Podle svých tvrzení se musela žalobkyně přestěhovat z důvodu svého vyznání pouze dvakrát v krátkém období před svým odjezdem z Číny, nicméně je pravdou, že zůstala bydlet v téže provincii i městě, kde předtím bydlela (H., Z.). Žalovaný v tomto ohledu vychází z toho, že se žalobkyně může bez jakýchkoliv problémů navrátit a příp. využít přesídlení do jiné oblasti. Těžištěm posouzení by ovšem měla být otázka, zda by žalobkyně byla vystavena témuž (tvrzenému) psychickému útlaku i v jiných oblastech ČLR, stejně jako v provincii H.. V napadeném rozhodnutí absentuje podrobnější hodnotící úvaha o možnostech vnitřní ochrany v ČLR, přičemž zprávy o zemi původu hovoří o útlaku neoficiálních křesťanských církví i v jiných oblastech Číny (např. zpráva kompilačního charakteru Ministerstvo vnitra Velké Británie – březen 2016: Čína – Křesťané, dále zpráva Ministerstva zahraničí USA ze dne 10. 8. 2016 – Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2015).
97. Z aktuálního pohledu takto vypovídají i články ze serverů Aktualne.cz a iDnes ze dne 16. 12. 2018, které vycházejí z informací a které krajský soud provedl při jednání jako důkaz. Krajský soud má za to, že nelze jednoznačně vyloučit, že žalobkyně zažívala v důsledku příslušnosti ke svému nepovolenému křesťanskému vyznání v ČLR určitý pocit psychického útlaku. Je úkolem žalovaného v dalším řízení, aby blíže objasnil, zda takový pocit v případě prokázaných skutkových okolností žalobkyně může naplnit definici pronásledování podle § 2 odst. 4 zákona o azylu ve spojení s čl. 9 kvalifikační směrnice. Napadené rozhodnutí v tomto ohledu ani z pohledu zjištění skutkového stavu k datu jeho vydání, ani z pohledu zjištění skutkového stavu k datu vydání rozhodnutí soudu neobstojí.
98. O pronásledování čínských státních příslušníků z důvodu jejich víry hovoří také usnesení Senátu Parlamentu ČR ze dne 20. 3. 2019, jímž rovněž soud provedl důkaz při jednání. Jde samozřejmě o čistě politický dokument a deklaraci názoru Senátu, jímž soud není nijak vázán, ale lze k němu přihlédnout z toho pohledu, že i žalovaný jako ústřední orgán státní správy na tomto úseku má povinnost toto usnesení vzít na vědomí jako postoj části zákonodárského sboru ČR a v jednotlivých kauzách ho promítnout do svých úvah o pronásledování křesťanů v ČLR.

C) Doplnková ochrana podle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu

99. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou „*důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“
100. Za vážnou újmu se podle § 14 odst. 2 písm. b) tohoto zákona považuje také mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Jestliže žalovaný rozhodl o tom, že v případě žalobkyně nejsou podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, bylo jeho povinností vyhodnotit také podmínky pro případné udělení doplňkové ochrany.
101. Krajský soud přezkoumal ve světle žalobních námitek hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí. V první řadě musel přisvědčit tomu, že odůvodnění této části napadeného rozhodnutí trpí paušalizovaným a typovým charakterem, přičemž navíc reprodukuje z větší části pouze to, co žalovaný uvedl k hodnocení otázky pronásledování žalobkyně. Žalovaný si pro zdůvodnění otázky vzniku vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu vystačil toliko s konstatováním, že žalobkyně nebyla ze strany čínských orgánů či bezpečnostních složek byt jen kontaktována, s tím, že s cílem vyhnout se potenciálnímu kontaktu s policií pouze jedinkrát změnila bydliště. Žalovaný také nepovažuje za pravděpodobné, že by se čínské orgány dozvěděly o skutečnosti, že žalobkyně požádala v ČR o azyl.
102. Krajský soud tedy shledal pochybení žalovaného zejm. v tom, že jeho posouzení otázky důvodných obav z vážné újmy je v zásadě povrchní a málo individualizované, a to i přesto, že azylový příběh žalobkyně není založen na silném vyprávění o problémech s čínským režimem. Aby však žalovaný vyloučil možný vznik vážné újmy v případě návratu žalobkyně do ČLR, je zapotřebí se zabývat znovu z hlediska prospektivního pravděpodobností, že žalobkyně bude po svém návratu do ČLR vyslýchána policií, a to v souvislosti s důvody vycestování, a zda existuje riziko, že bude zatčena či že na ni bude vyvíjena jiná forma nátlaku ze strany čínských orgánů.
103. V tomto ohledu krajský soud poukazuje na zprávu Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015, kterou sice nebylo prováděno dokazování (nebyla navržena ani předložena jako důkaz), ale která je žalovanému i soudu dobře známa, jen ji neučinil součástí podkladů pro rozhodování ve věci. Tato zpráva hovoří v určitém smyslu o zmizení některých osob v souvislosti s návratem do ČLR ze zahraničí, kde tyto osoby žádaly o udělení mezinárodní ochrany. Nejedná se sice o zprávu aktuální, ale je na žalovaném, aby se s indiciemi o problémech žadatelů o azyl po návratu do Číny dále zabýval, a to zejm. ověřením těchto skutečností získáním aktuálních zpráv o nakládání s navrátilivšími se čínskými žadateli o azyl, a to i ve světle obecně známých změn právní úpravy čínské regulace náboženských kultů.
104. K témuž závěru vedou také provedené důkazy předloženými články ze zdroje Human Rights Without Frontiers – www.hrwf.eu ze dne 7. 9. 2019 a 7. 10. 2019, které byly

žalobkyní předloženy při jednání soudu. Hovoří se v nich o zatčení, perzekuci a dokonce zmizení dvou čínských státních příslušníků, členů Církve Boha všemohoucího (Quannengshen), kteří se vrátili do Číny ze Švýcarska nebo z Jižní Koreje, kde žádali o udělení mezinárodní ochrany.

105. Za této situace se krajský soud domnívá, že napadené rozhodnutí z pohledu řádného hodnocení možnosti vzniku vážné újmy po případném návratu do ČLR neobstojí a je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Žalovaný bude povinen v tomto směru v dalším řízení povinen shromáždit další relevantní podklady z různých zdrojů, aby mohl řádně vyhodnotit riziko vzniku vážné újmy žalobkyně k datu svého nového rozhodnutí ve věc (viz k tomu obdobně závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 29. 8. 2019, č.j. 9 Azs 39/2019 - 85, přístupný na www.nssoud.cz).

VIII. Závěr a náhrada nákladů řízení

106. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je třeba v plném rozsahu zrušit [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.] a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
107. Krajský soud připomíná, že v dalším řízení je žalovaný povinen znovu a mnohem komplexněji vyhodnotit zjištěné skutečnosti včetně těch, které vyšly najevo na základě dokazování v řízení před krajským soudem (§ 78 odst. 6 s. ř. s.). V potřebném rozsahu bude žalovaný dále povinen doplnit důkazní materiál vzhledem k aktuálním poměrům a podmínkám v zemi původu žalobkyně. Právním názorem, který soud v tomto rozsudku vyslovil, je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
108. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl tak, že přiznal právo na náhradu nákladů řízení žalobkyni v rozsahu nákladů vynaložených na právní zastoupení, a to ve smyslu příslušných ustanovení vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud při určení výše náhrady odměny za právní zastoupení vycházel z toho, že zástupce žalobkyně učinil ve věci celkem pět úkonů právní služby (příprava a převzetí zastoupení, žaloba ze dne 10. 6. 2018, replika ze dne 12. 10. 2018 a dva úkony za účast u jednání soudu dne 13. 8. 2019) po 3100 Kč za jeden úkon právní služby, tedy celkem 15500 Kč. Dále soud započítal náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, tedy celkem 17000 Kč.
109. Zástupce žalobce vyúčtoval na cestovním k soudnímu jednání cestu Kopřivnice – Brno a zpět, přičemž doložil kopii technického průkazu vozidla Ford Mondeo 2,0 TDi, reg. zn. x, podle něhož je průměrná kombinovaná spotřeba tohoto vozu 4,5l nafty na 100 km. Při výpočtu cestovního krajský soud vycházel podpůrně z právní úpravy cestovních náhrad obsažené v § 156 a násl. zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, jakož i z vyhlášky č. 333/2018 Sb., účinné od 1. 1. 2019. Vzdálenost z místa sídla zástupce k soudu (Kopřivnice – Brno) a zpět činí cca 310 km. Krajský soud vycházel tedy z toho, že ustanovený zástupce spotřeboval na své cestě k jednání soudu (310 km cesta tam i zpět) 13,95 l motorové nafty při kombinované spotřebě. Spotřebované pohonné hmoty je třeba vynásobit částkou stanovené ceny za litr motorové nafty (33,60 Kč), tedy celkem 468,72 Kč. Krajský soud přiznal též tzv. základní náhradu za ujeté kilometry (§ 157 odst. 4 zákoníku práce ve spojení s § 1

citované vyhlášky), která je tvořena součinem počtu ujetých kilometrů a paušální částky 4,10 Kč/km, tedy celkem 1271 Kč na cestu tam i zpět. Celkem činí náhrada cestovních výdajů 1739,72 Kč za cestu k jednání krajského soudu dne 13. 8. 2019. Krajský soud dále přiznal ustanovenému zástupci náhradu za promeškaný čas strávený cestou k tomuto jednání, a to celkem v rozsahu 6 půlhodin po 100 Kč, tedy celkem 600 Kč. Celkem tedy náleží na náhradách cestovního a ušlého času částka 2339,72 Kč.

110. Celkem tedy činí náhrada nákladů právního zastoupení částku 19339,72 Kč. K uvedenému soud přiznal oproti doloženému osvědčení o registraci zástupce žalobkyně k placení DPH částku připadající na tuto daň, tedy 21 % ze základu daně. Celkem tedy činí částka účelně vynaložených nákladů žalobkyně na své právní zastoupení částku 23401 Kč vč. DPH.
111. Ve smyslu ustanovení § 58 odst. 2 s.ř.s. krajský soud rozhodl ve výroku III tohoto rozsudku o odměně tlumočnice PhDr. A. K., CSc. Krajský soud přiznal tlumočné podle náročnosti a míry odborných znalostí potřebných k realizaci tlumočnického úkonu, a to ve smyslu ustanovení § 17 odst. 1 pol. 1 vyhl. č. 37/1967 Sb., o provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud určil sazbu odměny v částce 350 Kč za jednu hodinu navýšené o maximálně možných 10 % ve smyslu § 22 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky na výsledných 385 Kč, a to z důvodu tlumočení do asijského jazyka (tzn. celkem za tři hodiny trvání jednání dne 13. 8. 2019). Celkem činí odměna ustanovené tlumočnice za tlumočnický úkon částku 1155 Kč. Dále soud přiznal i náhradu cestovního k jednání soudu v prokázané výši (jízdenky veřejné dopravy) ve výši 383 Kč. Dále krajský soud přiznal náhradu ušlého výdělku za dobu dopravy a čekání podle § 28 odst. 1 písm. b a) a odst. 5 vyhl. č. 37/1967 Sb. v rozsahu 6 hodin za dobu dopravy, a to podle zjištěného průměrného hodinového výdělku doloženého daňovým přiznáním ustanovené tlumočnice za rok 2018 v nárokové výši 145 Kč za hodinu, celkem tedy 870 Kč. Celkem tedy náleží ustanovené tlumočnici částka 2408 Kč. Náklady vynaložené na tlumočné platí stát (§ 59 odst. 2 s.ř.s.), a proto krajský soud rozhodl o povinnosti vyplatit určenou odměnu za tlumočnický úkon za podmínek uvedených ve výroku III tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. srpna 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.